

Tarims liksom de flesta ökenfloders öden likna människolivets i dess olika skeden. I sin barndom jollar en rännil bland mossor och lavar i högfjället, men växer till en yngling, en brusande och forsande vildbäck, som med oemotståndlig kraft bryter sin bädd genom de hårdaste klippor. Den samlar sig till dånande styrka då den på höjden av sin mannaålder lämnar de stora svårigheterna bland bergen bakom sig för att i ett mera sansat och sakta lopp flyta ut över jämnare nejder. Floden åldras. Alltmera långsamt och tyst blir dess lopp. Den kraft den samlat under livet ökas icke mer, den avtar. Floden har liksom människan passerat livets middagshöjd. Nu kämpar den inte längre, den har blivit passiv och vegeterar, dess massa krymper efter hand och slutligen dör den och faller räddningslöst i sin grav, Lop-nor, "Den vandrande sjön".

Men vad Tarims nedersta lopp beträffar, skulle vi efter några dagar finna att det icke var så försvagat av ålder och mödor att det icke förmådde utföra ännu ett stordåd. Den handlingskraft, som år 1921 kommit till utbrott, hade bestått däruti, att floden, trots sin skenbara ålderssvaghet och sitt stilla lugn, hade förmått att spränga sina sekelgamla fjättrar och bryta sig en ny väg.

Och nu drevo vi på denna flod i obetydliga krökar, vilka dock i stort sett förde oss mot ostsydost. De konkava strandterrasserna äro skarpt uteroderade av vattnet och vanligen lodräta, en eller två meter höga, under det att den motstående konvexa strandlinjen har ett långsamt fall vanligen med en söm av slam närmast